

Grafit, a vakvezető kutya blogja 26. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Itt vagyok ismét, hogy folytassam Bogi élményeit. Grafikám mondta nekem nemegyszer, nem is tudod te, hogy milyen jó dolgod van azért, mert már a gazdink második kutyája vagy! Jaj, ne zsémbeskedj már velem megint! – Mondtam neki, de ezegyszer láttam rajta, hogy ezt valóban így is érzi. 😊

Te azt nem tudod, hogy egy első kutyának mennyi mindent meg kell tanítani a gazdi jelöltnek, hogy alap dolgokkal nincs tisztában, a miénk legalább is olyan abszurd dolgokat művelt, hogy a szakálad is beleőszül, ha elmesélem.

Vissza kell kanyarodnom összeszoktatásunk időszakára ismét. Sok kalandunk volt együtt már akkor is, hiszen költöztünk másik városba, ahogyan arról már meséltem korábban. Az új helyen persze én is ismerkedni akartam mindennel, tehát volt arra példa, hogy abban a másodpercben nem jelentem meg amint kimondta a nevem, hogy „Bogi gyere!”. 😊 Na, pillanatok alatt aggódni kezdett, tudod milyen! - Jaj, ne is mondd Bogi, ezt az állandó féltést kinevelhetted volna belőle! – mondtam, mire ő: Áh ugyan! Nem lehet, reménytelen eset! - Az - bólintottam rá bőszen én is.

No és mi történt azután, hogy parancsszóra nem ugrottam? Hát úgy leszidott, amikor visszamentem hozzá, hogy merre jártam, hogy el sem tudom képzelni, hogy mennyi veszélynek vagyok kitéve, s egyáltalán zsémbelt velem, míg fel nem értünk a lakásba végig. 😊 Aztán legközelebb is megcsináltam, épp „olvastam” a kutyatársaim által írt leveleket a fűben, ott voltam a közelében, de megint kezdődött az egész, csak tudod nem akartam, hogy csinálja nekem a cirkuszt, így szép lassan poroszkáltam vissza hozzá. Ezt követően elmondta a kiképzőmnek, hogy én bizony nem megyek vissza hozzá az első hívásra, s mennyire félt engem, s mit lehetne tenni, hogy soha ne tegyek ilyet többé? 🤔

S most jön a legfontosabb tanulság kedves olvasóim, amiért megszületett nektek ez a pár sor, hogy TI SOHA NE LEGYETEK OLYANOK, mint a mi gazdink volt Bogi összeszoktató tanfolyama alatt!! Ti már az első pillanattól tudjátok, ha kutyás gazdákká váltok, hogy ha hívtok, s mi elindulunk hozzátok, akkor felhőtlenül örüljétek nekünk, hisz gondolatok bele abba, hogy ti szívesen mennétek oda ahhoz az emberhez, aki zsémbeskedve hívogat titeket? Szerintem nem. Bogi oktatója is ezt magyarázta el a gazdánknak, hogy ne parázzon, bízson bennünk, ha elindul Bogi az irányába, akkor vidáman hívja, biztassa őt, s nagyon dicsérje meg,ha odaér, jutalmat adjon neki, s akkor egyre nagyobb kedvvel indul vissza hozzá, s egy kis jutiért még a kutyatársak leveleit is ott hagyja abban a pillanatban, amint elhangzik a „Bogi gyere!” felszólítás!

A kiképzőm elmagyarázta a gazdinknak, ha a kutya odajön, még ha sokára is, mindenképp meg kell dicsérni, mert különben azt hiszi, hogy azért veszekszik vele a gazdája, mert odament hozzá, mit tudjuk mi azt kutyák, hogy az volt a problémázás oka, hogy nem időben indulunk a falkavezérünkhöz. Ha nem kapunk dicséretet, hanem csak zsémbelést, hogy „hol voltál idáig, miért csak most jössz vissza, hányszor szoltam neked! stb... stb...”, akkor legközelebb tuti, hogy sokkal később indulunk vissza a hívó szóra, vagy nem is megyünk vissza hőn szeretett gazdánkhoz, mert nem merünk. 😞

Kedves olvasóim, ti soha ne kövessétek el azt a hibát amit a mi drága gazdánk vétett Bogival, hanem ahogy megindulunk felétek már örüljétek nekünk, ne veszekedjétek velünk, hogy miért nem hamarabb jövünk, s ennek jutalma az lesz, hogy legközelebb amint meghalljuk a hívó szót már röpülünk is hozzátok abban a másodpercben lobogó füllel. 😊 No, ezt is meg kellett tanítanunk neki. – mesélte nekem Bogica.

A másik fontos dolog mondta a tanítóm a gazdinak, hogy ha levisz engem, akkor „fél szeme, azaz füle” mindig ott legyen, de leginkább velem játsszon, ne mással foglalkozzon. - Túráltunk is együtt képzeld, többen mentünk egy erdei túrára, az nagyon klassz volt! Ott loholtam mellette, szabad volt nézelődnöm nekem is, mert el voltam engedve.

- Azt jobban élvezted, mint a vizes kalandot igaz? – évődtem egy kicsit Bogival, utalva arra, hogy soha nem volt nagy barátságban a vízzel. 😊 – Na, ne is emlékeztess a tengeri kalandra! – válaszolt. Kétszer is járt Bogica a tengernél, ahogyan a múltkori részben azt elmeséltem, de a másik alkalommal tél volt, s a gazdinak sem jutott eszébe fürödni benne, csak a morajlását hallgatta, arra még Bogi is azt mondta nekem, hogy Grafi, ha te valaha is jártál volna Svédországban, egy olyan életre szóló élményt szereztél volna, amelyet elmondhatok ugyan neked, de azt át kellett volna élned!

- No jó, de mikor meséled már? –kérdeztem tőle izgatottan. - Holnap, ha elhajtjuk reggel dolgozni, utána beszámolót fogok tartani neked a svédországi kalandokról. – nyugtatgatott az öreg róka. Ez így is történt, így majd én is egy legközelebbi alkalommal kezdek bele, hogy addig is izguljatok úgy, ahogy akkor én is tettem!

Szép hetet mindenkinek!

Majaligeti Grafit

